

KOKORSKÉ NOVINY

Ročník XV Číslo 2 Duben 2013

Občasník pro občany Kokor a nejen pro ně.

ÚVODNÍK

Ve chvíli, kdy připravujeme titulky a první řádky tohoto dubnového čísla KN, je nádherně. První březnové dny jakoby říkaly: Jaro už je tady, nač čekat ještě tři týdny. Na venkovním teploměru je 4. 3. v 16 hodin +10°C, za sklem v průjezdu je také ve stínu +20. Tak co bychom ještě chtěli? Ale pak to přišlo. Kolem nástupu astronomického a meteorologického jarního období klesaly teploty v noci až k -10°C a denní, jaro, ne jaro se pohybovalo kolem nuly. Už ta zima byla zkrátka dlouhá. Ani ta Josefova šířčina jakoby nevěděla, co má dělat.

A konec března, ten se ukázal taky pořádně. Ani Velikonoce zimu nepřemohly. Na Velký pátek napadl brkačům a hospodářům sníh, Bílá sobota sice trochu povolila, ale Hod Boží velikonoční byl pod sněhem a pomlázka také. Ještě, že toho sněhu nebylo půl metru, jako v Beskydech. Takové Velikonoce dlouho nepamatujeme. Lidé se dokonce zdravili: Veselé Vánoce. Ale, jak jenom trochu vysvitlo sluníčko (v poledne 1. dubna na Velikonoční pondělí), už mělo jakousi sílu. Tak snad už to přece jen půjde k lepšímu. Nebo, že by letos jaro ani nepřišlo? To snad nebude pravda. Tak uvidíme.

Už v minulém úvodníku jsme žehrali na nedostatek slunečního svitu. A meteorologická měření a statistiky za první měsíce tohoto roku to potvrdily. Sluníčka jsme opravdu moc neužili a odborníci tvrdí, že z toho vznikají u některých jedinců i zdravotní potíže. Snad pomohl aspoň společný zpěv známé školní písně „Přijde jaro přijde“ na balkoně sokolovny při odpolední besedě první dubnovou nedělí. A tak hned v pondělí už bylo slunečno.

Znovu se našli nenechavci, kteří ničili velikonoční či jarní výzdobu u školy. Nechápeme to, stejně jako čtenářka, která nám o tom napsala. Snad to ani vás nenechá lhostejnými. Moc nám také vadí krádeže a další nepřístojnosti, které jsme na jaře v obci zaznamenali i s náznakem dobré informovanosti pachatelů. Pomáhejme si vzájemně určitou ostražitostí, mějme oči otevřené. Je to naše obec, obec slušných lidí, ve které chceme žít.

Jaro je tady. To jsme se načekali. Platí to cca od poloviny dubna. Olešnice se zvedá, ale rovnoměrně a zatím bez ohrožení. 15. 4. 2013 byly na stanici u Lenochového následující hodnoty: hladina 160cm, průtok 2250 l za sekundu, teplota vody 6°C. Dokonce už byla první bouřka, zhruba 10 dnů před Jiřím. Přísloví nás varuje: 10 dnů po Jiřím bude studené počasí. A to už začíná ladit s ledovými muži. A jen pro zajímavost, ve stejném termínu asi vznikl problém s opožděným setím. Po dotazu na družstvo jsme zjistili, že je zaset z malé části mák a pro ostatní se ještě čeká, až půda trochu více obleschne, ale to může být doslova každou hodinu.

Jsou dny, kdy sluníčko, jakoby chtělo všechno dohonit. A to je dobře. Kabáty a čepice mizí a po nedělní besedě s důchodci nastává úprk do zahrádek. Kš



Veselé velikonoce 2013. To je letošní skutečnost. Foto R. J. .

ZASTUPITELSTVO OBCE KOKORY

Řádné zasedání zastupitelstva obce je připraveno na středu dne 17. dubna 2013. Vzhledem k nutnosti zpracovat zápis z jednání a usnesení zastupitelstva právě v období samotné uzávěrky KN, seznámíme s těmito dokumenty naše čtenáře v dalším čísle.

Pro ty občany, kteří mají zájem o tyto informace z jednání zastupitelstva v příznivějším termínu, jsou k dispozici úřední deska v listinné i elektronické formě, nebo webové stránky obce, tak jak je již běžně zavedeno.



Hody, hody, doprovody, dejte vejce malovaný. Foto H. Z.

PROSTOR PRO STAROSTKU OBCE

VELIKONOČNÍ VÝSTAVA – KOKORSKÁ TRADICE

Letošní výstava ručních prací a zajímavých výsledků rukodělné práce byla naplánována na neděli 24. března. Aranžování zapůjčených výrobků prováděly ženy z klubu „ŽENŠEN“ a paní inženýrka Lichnovská již v pátek v zasedací místnosti obecního úřadu. Jako každý rok, tak i letos, přinesli vystavovatelé mnoho krásných výrobků nejen k tématice Velikonoc. Po celé nedělní odpoledne a také ještě v pondělí mohli kokorští občané, ale i přespolní, shlédnout širokou škálu barevných vajíček, vyrobených různými technikami. Děti z mateřské školy a základní školy podpořily svými nádhernými pracemi také uspořádání této akce. Tradiční výrobky klientek z Centra Dominika sklízely každoročně velký obdiv.

Pro obohacení naší výstavy přichystala paní Jindřiška Slivková širokou škálu fotografií různých druhů hub, které bylo možné shlédnout na velké nástěnce v chodbě úřadu. Tímto určitě navnadila vášnivě houbaře na nadcházející sezonu.

Děkuji všem zručným výrobcům za podporu této akce a určitě se opět těšíme, že příští rok nás překvapí dalšími nápady na velikonoční výzdobu našich domovů.

Starostka



Roztomilá keramika – z Kokor, z Centra Dominika Foto KN.

POSEZENÍ PŘI HUDBĚ

V neděli 14. dubna bylo pro naše důchodce uspořádáno posezení při hudbě. V pohostinství Kokoráček hrál k poslechu i tanci pan Josef Čechák z Majetína. Všichni hosté měli připraveno drobné občerstvení, pro zpestření odpoledne bylo uspořádáno i losování o drobné dárky. Akce se zúčastnili i někteří důchodci z Centra Dominika v doprovodu paní Lidušky Zavadilové. Jak se ukázalo, o tanečníky a zpěváky nebyla nouze. Vzhledem ke kladným ohlasům účastníků bude obec určitě v těchto akcích pro naše spoluobčany pokračovat.

Starostka

VÁŽENÍ SPOLUOBČANÉ,

vzhledem k tomu, že v poslední době v naší obci přibýlo různých vloupání do rodinných domů, obecního úřadu a prodejny za účelem zcizení věcí, dbejte na dobré zabezpečení vašich objektů a majetku. Nedejte příležitost nikomu, aby lehkým způsobem narušil vaše soukromí a

ničil váš majetek. Zvláště starší a osamělí občané by měli dbát zvýšené opatrnosti a neotvírat cizím lidem, ani podomním prodejcům. Vyvarujete se tak následným nepříjemnostem.

Starostka



Beseda s tancem. Foto redakce.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Neveselé období zaznamenáváme z hlediska narozených dětí. K občanům Kokor na jaře 2013 nepřibyl od 13. února žádný nový človíček. Ani svatba, která by byla v tomto ohledu příslibem, se žádná nekonala.

VÝZNAMNÁ VÝROČÍ

Zato oslavenců, kteří v dalších měsících roku 2013 oslaví více než osmdesát, se sešlo opravdu hodně. A tři z nich to táhnou už přes devadesátku a patří k nejstarším obyvatelům naší obce. Tady jsou budoucí jubilanti a oslavenci::

- 3. 5. se dožívá paní Vlasta Doležalová věku 84 let
- 4. 5. dosáhne paní Marie Zapletalová už věku 93 let
- 12. 5. oslaví kulatiny pan Vladimír Kozák a to 80 let
- 16. 5. oslaví kulatých 80 let také paní Emilie Doležalová
- 18. 5. dosáhne věku 82 let paní Anna Ministrová
- 24. 5. dovrší polokulatých 85 let paní Jiřina Mrázková
- 1. 6. dosáhne paní Milada Bradová věku 82 roků
- 7. 6. oslaví 92. narozeniny pan Oldřich Temlík
- 10. 6. oslaví rovněž 92 roků paní Justina Kupková
- 13. 6. se dožívá 81 let paní Zdenka Miklíková
- 26. 6. dovrší věk 87 roků paní Marie Roháčová

Všem jubilantům Kokorské noviny i obec Kokory upřímně blahopřejí a přidávají přání hodně zdraví, štěstí a rodinné pohody. To vše rádi ještě zvýrazňujeme pro kulatiny a také pro naše devadesátníky.

ÚMRTÍ OBČANŮ

Do měsíce února se soustředila všechna tři dosavadní úmrtí kokorských mužů.

- 19. 2. 2013 zemřel pan Ladislav Jemelka ve věku 89 let
 - 26. 2. 2013 zemřel pan Zdeněk Novák ve věku 79 roků
 - 27. 2. 2013 zemřel pan František Němec ve věku 79 let
- Budiž jim země lehkou.

ZA LADISLAVEM JEMELKOU

Jak se říká „do roka a do dne“ po své manželce Blažené rozené Vitoslavské, zemřel pan Ladislav Jemelka z „Brodecké“. S jeho životem a prací se mohli četní účastníci pohřbu seznámit poměrně podrobně po církevních obřadech při občanském rozloučení u brány našeho hřbitova. Přesto si jeho společenská angažovanost a přínos pro spolkovou činnost i obec zaslouží i několik poznámek v našich Kokorských novinách.

Pan Ladislav Jemelka byl kokorský rodák a po celý život občanem našeho městečka. Patřil k válečné a poválečné generaci ročníku 1924, která zažila totální nasazení i poválečný vývoj přes rok 1948. Po většinu času svých ekonomických aktivit byl skutečným odborníkem, mostářem, svářečem, černé řemeslo ho přijalo a zcela naplnilo.

V souladu s dlouhodobým zaměřením rodiny své manželky se postupně stal nepostradatelnou součástí spolkového života Sokola Kokory. Hrál divadlo, zabezpečoval jeho technický chod, brigádničil v sokolovně, až se stal obětavým a výborným vedoucím stavby nového sálu sokolovny, což mělo široký ohlas v celé obci. Po dokončení stavby už logicky směřoval k funkci starosty Sokola Kokory, kterou pak úspěšně vykonával až do roku 1986. Jeho sokolská stopa byla skutečně velmi výrazná. Stačí vzpomenout alespoň jednu z mnoha akcí, populární „Křeslo pro hosta“ se zasloužilo členkou národního divadla (a kamarádkou z dob nucených prací v Německu) paní Libuší Havelkovou.

Ani mnozí z našich aktivních občanů, nezanechají po sobě tak výrazné i technické počiny, dalo by se říci pomníčky, jako tomu bylo u Ladislava Jemelky (několikrát společně i s bratrem Rostislavem).

Začalo to výrobou a montáží potrubí pro napájení koupaliště u Bumbálky, z dílny bratrů Jemelkových pochází i mohutná a složitá armatura v základové desce nové mateřské školy a zajištění materiálu pro blízko stojící lávku přes Olešnici. Ladův přínos k výstavbě sokolovny byl skutečně neodmítnutelný a nevázal se jen na nový sál. I v důchodě brigádničil na mnohých pracovních akcích obecního úřadu a dobře spolupracoval s obcí nejen jako starosta Sokola Kokory, ale i dále jako významný a pořádaný občan.

Celý jeho vztah k rodné obci a zájem na jejím dalším rozvoji byl příkladný a jistě bude prezentován také při 110. výročí založení Sokola Kokory.

KŠ



Z historie obce. Výstavba nového sálu sokolovny teprve začíná. Na fotografii J. Teimera jsou při poradě zachyceni zleva: Ladislav Jemelka vedoucí stavby, Jan Rába montážník, Ing. Alois Košťálek stavební dozor a tehdejší starosta (předseda MNV) Vladimír Kopečný jako investor akce „Z“.

ZE ZÁKLADNÍ A MATEŘSKÉ ŠKOLY

RECITAČNÍ SOUTĚŽ

Každý žák ZŠ a MŠ Kokory, který se alespoň trochu zajímá o básně, prózu a přednes, byl v úterý 12. února 2013 jako na trní. Konalo se totiž školní kolo Recitační soutěže.

Účastníci se několik týdnů dopředu připravovali a pilovali svá vystoupení, aby právě v úterý mohli předstoupit před porotu, v níž zasedly paní učitelky: Jana Hošťálková, Miroslava Pospíšilová, Jana Jemelková a Simona Cyprichová.

Soutěžilo se v pěti kategoriích:

1. kategorie: MŠ
2. kategorie: 1. a 2. třída
3. kategorie: 3., 4., 5. třída
4. kategorie: 6. a 7. třída
5. kategorie: 8. a 9. třída

Ačkoliv na některých soutěžích byla patrná tréma, vystoupení všech se porotě líbilo a nezbylo jí, než se zhostit náročného úkolu a vybrat ty nejlepší recitátory. Těmi se stali: Veronika Jemelková (1. kat.), Eliška Jurečková (2. kat.), Filip Pochyla (3. kat.), Vojta Novosád (4. kat.), Aleš Drobný (5. kat.).

Celou soutěží provázely žákyně devátého ročníku Saša Mačáková a Johana Kratochvilová, jež se výborně doplňovaly při uvádění jednotlivých soutěžících. Program zpestřilo vystoupení dětí ze šestého ročníku, které si nacvičily veršovanou pohádku O chytré princezně, a představení Romeo a Julie žáků sedmého ročníku.



Verunka Jemelková s diplomem. Foto archiv školy.

ŠKOLA HROU, ANEB UČÍME SE SAMI

Ve **středu 27. března** se konal tradiční projektový den „Škola hrou aneb Učíme se sami“. Děti z vyšších ročníků si vyzkoušely, jak obtížnou roli má učitel, který musí třídu nejen zaujmout a naučit, ale i pobavit. Učily předměty, které si samy vybraly, připravily si vlastnoručně vyrobené pomůcky a často zpestřily výuku didaktickou hrou. Celý den se vydal a touto akcí jsme si zároveň připomněli **výročí narození učitele národů Jana Amose Komenského**.



Žáci poznávají novou roli. Foto archiv školy

PREVENCE RIZIKOVÉHO CHOVÁNÍ VE ŠKOLE

V pátek 15. března přijela za námi do čtvrté třídy očekávaná návštěva – paní Irena Oršulíková z Pedagogicko-psychologické poradny v Přerově. Od paní učitelky jsme věděli, že si budeme povídat o vztazích ve třídě. Netušili jsme, co nás čeká.

Hned po uvítání jsme se sesedli do kroužku vzadu ve třídě, kde si často povídáme a řešíme školní záležitosti - říká se tomu komunitní kruh. Vzájemně jsme se představili a pro tento den jsme mohli paní Oršulíkové i paní učitelce říkat křestními jmény – třeba „paní Ireno“.

Posílali jsme si v kruhu mušličku. Jen ten, kdo ji držel, směl odpovídat na danou otázku nebo se mohl podělit o svůj názor. Mluvili jsme o **toleranci** a teď už známe i srozumitelnější české slovo – **snášlivost**. Zjistili jsme díky hře „Komu se dnes líbí dnešní den“, že dokážeme být k sobě ve třídě tolerantní. Dokážeme neodsuzovat člověka za jeho názory a postoje. Nestydíme se o svém názoru mluvit.... Je pravda, že při hře to jde celkem snadno, ale ve škole se občas někdo z nás „neudrží“ a posmívá se nebo kritizuje druhé. Teď už víme, že tohle k toleranci nepatří.

Po přestávce jsme si připomněli pravidla, která se snažíme ve třídě dodržovat. Největší potíže máme s pravidlem naslouchat druhým a „neskákat“ do řeči. A pak konečně přišly na řadu očekávané hry v kruhu – nejprve hra „Vymění si místo ten, kdo má doma zvíře, kdo se těšil na pátek.....“, pak jsme si házeli míčkem mezi sebou a museli jsme si zapamatovat pořadí jednotlivých hodů. Míček ve hře neustále přibýval. Záleželo na naší hbitosti, pozornosti a očním kontaktu s ostatními, aby nám míčky nepadaly.

Den se nám líbil nejen proto, že jsme se neučili běžné učivo. Zjistili jsme o sobě navzájem nové věci, pobavili jsme se a už víme, jak se zachovat, abychom byli k sobě tolerantní - tedy **snášliví**!

Žáci 4. třídy a třídní učitelka Šárka Vašinová



Byla by to dobrá paní učitelka? Foto archiv školy.

„KOŠÍK PLNÝ ROZUMU“

To je název jednoho z projektů, do kterých jsme se zapojili. Cílem je naučit děti, aby se uměly orientovat ve světě potravin, osvojily si zásady jejich zdravé konzumace. Zapojením do projektu jsme získali dvacet deskových her využitelných jako učební pomůcka.

Žáci při nich získávají cenné informace také o tom, co jejich organismu prospívá a co jej naopak zatěžuje. Uspořádali jsme školní kolo turnaje se žáky 4. až 7. ročníku. Vítězové z jednotlivých tříd nás budou reprezentovat v krajském kole: **Miroslav Telíšek (4. třída), Jaroslav Jurník (5. třída), Tereza Pochylová (6. třída), Vendula Procházková (7. třída).** **Marie Kondlerová**



Zábavné vyučování. Foto archiv školy

ČTENÁŘKA NÁM PÍŠE A FOTOGRAFUJE

Předvelikonoční výzdoba školy na opraveném plotě byla fakt hezká. Jenže... nejsou mezi námi jen kreativní lidé s dobým vkusem, ale i blbci s vandalskými manýry. Po jejich zásahu, vypadalo brzy ráno na Bílou sobotu okolí školy tak, jak vidíme na fotografiích. Sesbírala jsem výzdobu, aby ji vítr nerozfoukal po obci. Nějaká dobrá duše pak během dne výzdobu částečně obnovila.

Na druhý den ráno o velikonoční neděli byla výzdoba zase na zemi. Sesbírala jsem ji podruhé a z potrháných zbytků vytvořila na plotě novou. Podařilo se jí přečkat sníh, vítr i pondělní pomlázkový provoz. V úterý už je po velikonicích. Tedy výzdobu školy se podařilo uhájit. Primitivům se nesmí podléhat. Nestačí nadávat, je potřeba čelit vandalismu a tak si uhájit hezkou obec. Každopádně fandím našim školákům a jejich učitelkám! J. R.

J. R. je autorkou i dalších fotografií, které ukazují nebývalý charakter letošních extrémních velikonoce. Některé jsme využili. Děkujeme.



Mají z toho radost? Foto J. R.



Velikonoční neděle, výzdoba obnovena. Foto J. R.

ZEMĚDĚLSKÉ DRUŽSTVO KOKORY BILANCUJE

Poslední dubnový čtvrtek je již po léta termínem konání Výroční členské schůze Zemědělského družstva Kokory. Družstvo je se svými 351 členy a zhruba dvěma tisíci hektary zemědělské půdy a 110 celoročními pracovníky největším výrobním a zaměstnavatelským subjektem v Kokorách a samozřejmě i v dalších obcích.

V den výroční schůze se kokorští družstevníci pravidelně schází v sále sokolovny, aby debatovali, bilancovali a hodnotili, co se v minulém roce podařilo vypěstovat, vyhovět, prodat a nakoupit. Z hlavní zprávy, jejíž hlavní myšlenky dal (vzhledem k nejzazšímu termínu uzávěrky KN) našim novinám předseda družstva k dispozici a kterou na schůzi přednesl, se družstevníci podrobně dozvěděli o všem důležitém, co uplynulý rok přinesl.

Bohužel ten loňský rok nebyl pro zemědělce úplně ideální. Znovu se ukázalo, že příroda má v zemědělském podnikání rozhodující slovo. Přes veškerou snahu všech pracovníků družstva loňské holomrazy a následný nedostatek dešťových srážek po celou dobu vegetace, to byly hlavní příčiny nejhorší sklizně za posledních 30 roků. Jen na porostech chmele, kde došlo k „vyzimování“ jedné třetiny všech rostlin, byly spočítány škody v desítkách milionů Kč. O mnoho lépe nedopadly ani porosty ozimých pšenic a řepky.

A právě v těchto chvílích, jak konstatoval ve zprávě předseda družstva Ing. Vladimír Lichnovský, se ukázalo, že představenstvo a technici rozhodovali s péčí řádného hospodáře. Mysleli, jak se říká, na zadní kolečka a v rocích hojnosti vytvořili dostatečnou finanční rezervu, se kterou bude katastrofální rok 2012 bez větších otřesů úspěšně překonán.

Jak si mohou všimnout i naši spoluobčané, dokládá předseda, pokračujeme ve zvelebování výrobních středisek, investujeme do moderní techniky a rozvíjíme dobré sousedské vztahy se všemi obecními úřady i zájmovými organizacemi v rámci katastru družstva.

Jak v závěru svého vystoupení na výroční schůzi, tak i pro naše noviny, předseda zemědělského družstva Kokory konstatuje: **Kdo chce úspěšně provozovat zemědělství, musí být pracovitý, pokorný a musí mít tuto práci rád. Tyto vlastnosti většina členů ZD KOKORY opravdu má, a to je naše největší bohatství.**

Kokorské noviny děkují předsedovi za podklady a spolupráci a přejí družstevníkům a tím i nám všem, aby ten letošní rok i přes určitou dosavadní abnormalitu, byl lepší než ten loňský, jak v počasí, tak i v cenách za naše zemědělské komodity.



Poznáte, kde traktorista pracuje na sklizni sena? Foto ZD

NA SVATÉHO JOSEFA.

Jistě mi dáte za pravdu, že svátek svatého Josefa 19. 3. (pozor, **Josefa pěstouna**, Josefa tesaře či dělníka je vlastně na 1. května) už není to, co bývalo dříve. Josefů bývalo v Čechách a na Moravě přes 300 000 a to poměrně nedávno. Dnes (údaje 2011) jich je, či bylo 237 154 a meziročně jejich počet poklesl o téměř 10 000. V pořadí mužských jmen drží až 6. místo, zatímco ještě v roce 1999 byli druzí, bylo jich tehdy 309 000 (dnes kraluje mezi mužskou populací jméno Jiří – 24. dubna).

A teď přidáme pro poučení alespoň pár slov z internetu z Wikipedie: **Mužské jméno Josef pochází z hebrejského slova „Bůh ti přidá (bude další dítě)“.** V židovské

tradici označuje jednoho z patriarchů izraelského národa (konkrétně kmene Josef), syna Jákobova.

A jak je to dnes? Největší „hustotu„ Josefů na počet obyvatel vykazují Valašské Klobouky, žije jich tam a v blízkém okolí (ani se mi tomu nechce věřit) více než tisíc. A co v Kokorách? My ty svoje Josefy dobře známe a máme je rádi. Ostatně i já sám jsem po otci druhým jménem Josef. To první jméno je podle mého staříčka Aloise Mazáče z. maminčiny strany.



Josef pro pamětníky. Poznáte ho? Foto O. Nezval.

Josef je jen jedna z podob či tvarů tohoto jména - ta oficiální. Těch dalších, krajových či zdobných jsou celé desítky a to ještě vynechávám Josefy. A protože těch Josefů bývalo u nás hodně, mívaly či mají Kokory pro každého z nich tvar speciální, podle kterého kamarádi či vrstevníci hned poznají, o kterého Josefa jde. Tady je máte. Poznáte to i vy? **Josef Sórka, Pepoš či Pepouš, Pepík, Pepíček, Pepánek, Pepíno, Pepa, Jožán, Jožka, Jožin, Jožinko, Pepek, Jozífek, Josef – Buřta a další Josefové s přídomkem, který byl často od vlastního jména velmi vzdálený** (Čárek, Bedřán, Ozaj apod). U některých to bude jasné, u jiných sporné. Doufejme, že nám alespoň jeden či dva příklady naši čtenáři přidají.

Protože kolem Josefa býval vždy přiměřený rozruch, živo a veselo a bylo v tom i čekání na jaro, přidáme malou josefovskou historku, která se udála před léty doslova na březích naší Olešnice.

Jeden Josef z pravého břehu a tři Josefové z levého a skupina ochotných sousedů se pustili před mnoha lety v okolí můstku přes Olešnici u Havlíkového do jarní oslavy. Josefovská taneční zábava chyběla a tak nic nebránilo pracovní iniciativě zúčastněných uspořádat zcela soukromou a neohlášenou dopolední „párty“. Nic nebylo, na rozdíl od tehdy centrálního systému, plánováno, ale rozjelo se to

nečekaně a nabíralo rychlé obrátky. K přípitkům „na Josefa“ se postupně přidávali sousedé blízcí i vzdálenější, ačkoliv o Josefy vůbec nešlo. Byla to, dnes už méně známá, sousedská solidarita a výpomoc a radost z dobré party a nálady. Lidové lihoviny domácí i státní provenience byly „bezpečné“, nepančované, ve velkém výběru a za lidové ceny. Hladina Olešnice ustálená, břehy se už zelenaly, zazníval samostatný i sborový zpěv účastníků, pendlujících mezi jednotlivými občerstvovacími stanicemi, zkrátka, přes určité výhrady hospodyně, pohodička, pohoda. Ani mimořádně zkušený místní senior a oslavenec, Olinkův přespolní štamgast, je nevaroval a nebrzdil, i jeho podněcoval slavný svátek jeho významného patrona, a samozřejmě jaro.



Začalo to zcela nevinně. Foto z archivu O. Nezvala.

Akce však postupně nabývala na dynamice, oslavenci i účastníci se postupně osvobodili od předsudků, jeden dokonce proskočil otevřeným oknem na ulici a hlavou atakoval betonový chodník, druhý, snad i díky své vysoké postavě, vylezl doma na závěr akce na skříň, na které se ovšem udržel jen chvíli. Ostatní účastníci oslavy se oddali bez dalších výtržností pokojnému odpolednímu spánku, hlavně na skrytých místech. Bylo po oslavě a bylo jaro. Ani svatý Josef na sloupku v nedalekých Haltýřích se nemračil, ale usmíval. Inu stane se a na takovou spontánní a bezstarostnou příhodu bez dlouhodobých vážnějších následků se dobře vzpomíná i po tolika letech. Z doslechu a částečného vlastního svědectví zpracoval KŠ

KOKORŠTÍ BRKAČI

Letošní rok 2013 přinesl skupině kokorských brkačů z řad školáků velmi těžké podmínky. Když jsem je přišel na Velký pátek v poledne na místo srazu před „starou školou“ (pamětníci těm mladším vysvětlí) vyfotografovat, doslova jsme se brodili sněhem a navíc hustě chumelilo. Chvilku jsem si myslel, že snad ani nepůjdou, ale to by přece nešlo. Tolik let tradice má svou váhu. A kluci byli, jak dokládá i obrázek, dobře oblečení a navíc sněžit pomalu přestalo. A tak statečná dvacítká vyrazila. Odbrkali, či vznešeněji odzvonili, celou předepsanou sérii a v sobotu mohli jít vybírat. Věříme, že se o vybranou „koledu“ podělili spravedlivěji, než my před 60 léty. Tehdy v roce 1953 bylo peněz jako šlupek (bylo to těsně před měnovou reformou, kdy z nich zase tak moc nezbylo) a vedení brkačského houfu, který čítal až 50 hlav, dělilo vybrané peníze podle jednoduchého hlediska: „velcí papírové, malí kovové“. To by se dnes, v éře kovových dvacetikorun a padesátikorun, moc neuplatnilo. Před 60 lety byly ovšem. celé velikonoce

velmi teplé a tak vždy po ranním brkání si šli ti nejvěrnější zahrát fotbal na staré hřiště, nebo na škváru k sokolovně. Ranní brkání a účast na něm, to byl prubířský kámen celkového hodnocení kvality „hotového“ brkače. Kdo ráno nechodil, patřil k těm malým a poznal to na výplatě. I po tolika letech zůstaly většině někdejších, dnes už schýlených matadorů, krásné vzpomínky.

Právě na Bílou sobotu jsme to řekli i v telefonátu, kterým se k těmto vzpomínkám přihlásil i spolužák Jan Mílek z německého Darmstadtu, jeden z tehdejších „kapitánů“. Vzpomenuli jsme i na jednu hodnou stařenku, která v padesátých letech, ovšem v duchu rakouskouherské minulosti, dala výběřčím dvacet haléřů s naléhavým napomenutím, aby se opravdu poctivě rozdělili. Ale, čo bolo, bolo.

Dnes trochu chyběla ozdoba a „třešnička na dortu“ brkačského vybavení, tak zvané tragače do čela „průvodu“. To býval rachot. Také klasické brkače, které jsou na snímku vidět, byly většinou novější výroby. Nezahledli jsme ani jeden historický, možná i starý 100 let. S takovým jsem před těmi 60 lety chodil. A s pýchou. Zdědil jsem ho tehdy po starším Edošovi Mrtvém z Kopce č.p.68. Ale, kde je mu konec, nevím. Hlavně, že i dnes dovedou pěkný nástroj šikovní tatínkové vyrobit.

V Kokorských novinách držíme po léta zvyk, našim čtenářům ty statečné chlapce, pečující o jednu z místních kokorských tradic, rádně představit. Tady jsou. Rozděluje je pouze zábradlí opraveného zdravotního střediska a trochu je zahaluje nezbytně teplé oblečení.

Zleva za zábradlím: Lehotský J., Majárek J., Dopita L., Majárek B., Příkryl M., Mičkal V., Mazur J., Blum D., Lehotský L., Habán J. Dále před zábradlím zleva: Pokorný E., Mačák S., Bluma D., Drabišťák Z., Bílý F., Burdi A., Hluší M., Hluší V., Grossmann O. V době fotografování na místě nebyli, ale brkali – Zapletal J. a Bitala O. Seznam zaslal jeden z „Kapitánů“ J. Lehotský, identifikaci potvrdil z 95 % Filip Bílý.



Stateční a zahalení brkači. Foto redakce.

A ještě dodatek: Velikonočních koledníků „mrskačů“ jsme zaznamenali poměrně málo, i když počasí na Velikonoční pondělí se zejména kolem poledne zlepšilo a ukázalo se i slunko. Ale to je možná jen poznatek osamělých duchodců, kteří byli před léty zvyklí na proudy návštěvníků různých věkových skupin, kteří docházeli vymrskat tři dcery a paní učitelku či ředitelku k tomu. Kš

Jeden z chlapců na dotaz redakce, proč nechodil brkat, prohlásil, že se mu nechtělo, ale že příští rok určitě půjde a dalším rokem už bude kapitánem. Tak, aby to vyšlo a aby se přidali i další.



Přišli si pro zaslouženou odměnu. Foto KN.

TAJEMSTVÍ RODU NA BALKONĚ

Už tři nebo čtyři roky zaznamenáváme v Kokorách zajímavý a snad i významný kulturně společenský počin. Na balkoně sokolovny se konají čas od času, zpravidla na podzim a na jaře, pohodová nedělní odpoledne, která pořádá otevřený sokolský klub seniorů s pomocí klubu ŽENŠEN a kroniky obce.

Odpoledne jsou koncipována jako tematické přátelské besedy se zajímavými, často až kuriozními názvy: Např: „Přineste staříčky a koláč“, „Přijďte v klobouku, s čaganem, nebo s korbelem“, „Naši učitelé“. Dosud největší beseda „Kokorské hudby a muzikanti“ musela být pro velký zájem přeložena do sálu. Často jsou přizváni i zajímaví hosté. Zvláštností je degustace domácích pekařských a cukrářských výrobků, které účastnice besedy doma připraví.

Po krátké odmlce jsme se dostali až k té letošní, už osmé besedě s tematickým názvem **TAJEMSTVÍ RODU**, vypůjčeným z televizního seriálu. Tentokrát však nešlo o rody šlechty, případně umělců, ale o rody z našeho bezprostředního okolí. Zároveň se podařilo seznámit posluchače s těmi, kteří se touto, dnes tak moderní, genealogickou rodovou problematikou zabývali v minulosti a jejichž služeb a badatelských výsledků jsme mohli již opakovaně využít např. i v našich Kokorských novinách. Někteří v této práci pokračují dodnes, případně ji předali další generaci.

A tak se za ještě zimního počasí (moderátor přislíbil, že od pondělka už bude doopravdy jaro) 7. dubna 2013 sešlo na balkoně sokolovny na 40 besedníků. Stoly se musely dvakrát přistavovat. Tentokrát nechybělo ani širší zastoupení rady obce a zastupitelstva obce v čele s paní starostkou. Mezi těmi, na které bylo vzpomenuato a kteří vynikali v rodopisném bádání, nemohlo chybět jméno populárního faráře P. Vladimíra Gibaly a nezapomenutelného místního genealoga XX. století, pana Oldřicha Zlámala.

Z hostů vystoupil fundovaně stálý spolupracovník KN a kokorský rodák Ing. Jan Hučín z Olomouce, který zasloužil přítomné do postupu bádání při hledání kořenů a rodinné historie a předal k tomu pro kronikáře, obec i zájemce zajímavé podklady. Otcův pokračovatel Jan Zlámál potvrdil, že tato badatelská práce, třeba jen na velmi silné rodinné řadě a dalších pokoleních, je velmi náročná, ale jak vás chytí, tak už

nepustí. Nebývalý zájem o tuto problematiku v současnosti, u nás i ve světě, jeho slova jednoznačně potvrzuje. Také on prezentoval a zapůjčil zajímavé rodové materiály. Matrikářka obecního úřadu Kokory Ing. Irena Lichnovská pak vysvětlila možnosti, které pro veřejnost může matrika v Kokorách občanům poskytnout. Upozornila také na poměrně značný zájem občanů z míst i velmi vzdálených o jejich kokorské předky, důvěru, se kterou se na naši matriku, přes určitá zákonná omezení, obrazení i upřímnou vděčnost za poskytnuté služby.

Aby se celá historie rodu, včetně předání rodinného majetku, mohla dostat k novým pokolením a naplnilo se tak známé „dědictví otců, zachovej nám Pane“ vysvětlila členka rady obce JUDr. Ivana Hučínová ve svém vystoupení účastníkům besedy některé důležité změny, které se v zákoně o dědictví připravují pro rok 2014 a které budou pro zůstavitele i dědice klíčové. Všem pozvaným hostům děkujeme za vstřícnost a ochotu a za organické splynutí s účastníky besedy.

Kronikář obce spolu se zástupci jednotlivých rodin připravil pro návštěvníky malou výstavku dokumentů (sešit se zápisky faráře Gibaly a originál jeho badatelské práce pro rodinu Hučínových z roku 1949, vlastní materiály o rodinách Košťálků, Sehnalů, Čecháků a dalších). V klubovně Sokola byl středem zájmu rozvinutý několikametrový rodokmen Pavlíkových a Chalupových, zpracovaný před léty mladým Ing. Mojmírem Chalupou.

Diskuse při přátelském povídání a občerstvení prozradila i tajemství, které je ovšem poměrně známé. Mnohé Kokorské i okolní rodiny jsou svázány blízkými i vzdálenějšími příbuzenskými vztahy a tak se mnozí z přítomných např. na „Mojmírově rodokmenu“ našli a poznali.

Balkon byl plný, atmosféra velmi přátelská. A hned v pondělí bylo jasné, že společný zpěv „Přijde jaro přijde“ zabral a hned se ukázalo slunko a bylo veseleji.

Děvčata ze Sokola a ŽENŠENU vařila dobrou kávu, obětavě obsluhovala, slaných i sladkých pozdravů od hospodyněk bylo „neúrekom“, bylo na čem si smlsnout i co pít.

Se soumrakem se senioři a další hosté začali rozcházet. Pořadatelé ještě chvíli poseděli, probrali to i ono, uklidili a připravili balkon na zdravotní tělocvik. Všem, kteří se na přípravě odpoledne jakkoliv podíleli, je třeba srdečně poděkovat, za ochotu a vstřícnost, za obsluhu, přípravu balkonu i pochoutek a hostům za pěkná vystoupení a všem účastníkům za podporu a návštěvu i za přinesenou pohodu a dobrou náladu. Budeme vděční za zajímavé náměty také pro eventuální další besedy. Ozvěte se.

Odpoledne připravil a vedl vzdělavatel Sokola a kronikář obce a dobře spolupracovali všichni účastníci. Kš.

Poznámka 1: Fotoaparát měl redaktor našich novin jako vždy sebou, ale v zápalu boje zůstal v aktovce. A to je škoda. Bylo co dokumentovat.

Poznámka 2: Tři dny po našem balkonovém povídání o našich rodech a rodinách jsme mohli v televizi sledovat mimořádně zdařilé pokračování seriálu „Tajemství rodu“, zaměřené na rod populární televizní hlasatelky Jolany Voldánové. Pořad potvrdil i to, co známe z Kokor, ale také z Nelešovic, že někteří členové našich rodů se dovedou velmi dobře uchytit a uplatnit „ve světě“ dokonce i daleko za hranicemi naší vlasti. O to silnější je v této souvislosti zkušenost, že i pak si zachovávají svou národní hrdost a příslušnost a lásku k rodné obci. Jsme rádi, že také v našich Kokorských novinách můžete podobných příběhů najít v průběhu let už několik. A zajímavých.



27. 3. 2013 - Volební Valná hromada Sokola. Foto KN.

VOLEBNÍ VALNÁ HROMADA SOKOLA KOKORY

Loňský rok 2012 byl pro Sokol rokem jubilejním, vyjádřený heslem **150 let Sokola - 150 let pohybu**. Byl to rok vydařeného sletu sokolských jednot Olomouckého kraje, který se po zhruba osmdesáti letech konal v Přerově a všesokolského sletu v Praze, na který se doslova slétli Sokolové z celého světa.

Letošní rok 2013 bude zejména pro Sokol Kokory pracovní i jubilejní. Především je však rokem předělu dvou volebních období. Volit se budou do konce března nové výbory ve všech jednotách a následně ve všech vyšších členských spolkové hierarchie, od sokolských žup až po ústředí České obce sokolské.

Volby budou (či vlastně už byly) provedeny na **Valných hromadách**. Ta naše kokorská byla řádně obeslána v pozdním březnovém termínu **27. 3. 2013 v sále sokolovny v Kokorách za účasti 47 členů** s pořadem podle schváleného programu.

Zprávu o činnosti T. J. za volební období 2010 – 2013 přednesl starosta jednoty bratr Radomír Veselský, za cvičení, házenou a další sporty pak příslušní činovníci, včetně zprávy pokladní. Zprávy představily celkovou činnost jednoty po stránce organizační i ekonomické a představily konkrétní činnost jednotlivých oddílů a zájmových skupin od národní házené a volejbalu, přes aerobik, zumbu, zdravotní cvičení žen, malou kopanou, bojová umění, stolní tenis a tenis až po atraktivní cvičení rodičů a dětí a kulturní a společenské aktivity sokolského seniorského klubu i velkorysé počiny sponzorské. Veškerá činnost se promítla i do rozpravy a vytýčení úkolů do budoucnosti. Rozprava podtrhla prioritu úpravy povrchu hřiště, získávání mladých členů a cvičitelů, aktivitu a zejména vytváření ekonomických podmínek pro veškerou sportovní a tělovýchovnou činnost a v našich podmínkách také službu škole, obci i veřejnosti při udržení provozu a zabezpečení chodu celého areálu sokolovny za podpory obce a široké veřejnosti. V rámci předložené kandidátky byli pak aklamací zvoleni činovníci (tento termín postupně nahradil slůvko funkcionáři), členové nového výboru Sokola a kontrolní komise takto: **starosta bratr Radomír Veselský, místostarosta sestra Lenka Gogelová, jednatel bratr Ludvík Láhner a členové výboru sestra Drahomíra Lörinczová (náčelnice), bratr Karel Bluma ml. (náčelník), sestra Anna Marková (hospodářka a pokladní), bratr Petr Kostíha (vedoucí odboru sportu), bratr Alois Košťálek (vzdělavatel), bratr Vojtěch Franciška (člen). Předsdkyně kontrolní komise sestra Alena Temlíková, členka komise**

setra Jana Trávníčková. Volný vstup do jednání výboru mají další zástupci jednotlivých oddílů, cvičitelé a trenéři i jednotliví členové T. J. po dohodě. Počítá se i s možností kooptace zejména pro omlazení a doplnění výboru.

Byli zvoleni také zástupci jednoty (delegáti a vyslanci) na Valnou hromadu sokolské župy Středomoravské Kratochvilovy v polovině dubna v Přerově a do jednání výboru župy do konce tříletého volebního období.

Všechny potřebné náležitosti, schválení zpráv i hospodaření i výhledy na další období byly vtěleny do usnesení, které bylo jednomyslně schváleno a uloženo jako základní dokument jednoty.

V rozpravě vystoupili i hosté, zástupci obecní samosprávy, hasičského sboru i mysliveckého sdružení a další členové Sokola. Proklamována byla nutnost společného postupu obce, spolků i složek Sokola i státní správy při hledání finančního zajištění zejména větších akcí i v rámci letošního výročí 90 let národní házené a 110 let Sokola v Kokorách.

Některé zdařilé zejména stavební a ekonomické akce z minulého období mluvily samy za sebe. Sanované hřiště, nový tenisový kurt s umělým povrchem, nová kanalizace a pěkné sociální zařízení v části od hřiště, zčásti zateplené jeviště s novými rozvody elektřiny, nové topení v pekle, troje nové vchodové dveře a nová plastová okna ve fasádě kolem hlavního vchodu, ozvučení sálu a některé venkovní kabelové rozvody. Požadavky na stavební úpravy do budoucnosti jsou však podstatně náročnější. Revitalizace dalšího sociálního zařízení, výměna oken i luxferů, stavební rekonstrukce skladů za kotelnou, výměna plynových kotlů a zejména povrch hřiště. O to více bude záležet na podpoře a aktivitě členstva a zejména těch, kdo mohou pomoci zvenčí a bez jejichž podpory se za současné situace prostě neobejdeme. Kéž bychom i v této oblasti byli i nadále úspěšní. Výbor T. J.



Naši nejmenší cvičenci s Dr. Lörinczovou. Foto KN.

TURNAJE VE STOLNÍM TENISE

Sobotní odpoledne je v sále sokolovny čas od času věnován stolnímu tenisu. Už jsme si pomalu zvykli na společenství nadšenců, kteří se bez ohledu na věk a často i na výkonnost sejdou, především proto, aby si zahráli a teprve potom, aby bojovali v nelítostném pavouku a prokousávali se na žebříčku co nejvýše. Nechybí zde ani občerstvení, ani reportéři a fotografové místního tisku a hlavně sportovní soutěživost a dobrá nálada. A nechybí ani sponzoři, kteří se dovedou postarat o pěkné ceny. Účastníci těchto otevřených turnajů se rekrutují už také ze širšího okolí.

Poslední zimní turnaj byl ovšem ve výsledkové listině kokorskou záležitostí. První tři ceny zůstaly doma: **1. Jaroslav Divila, 2. Roman Valášek, 3. Pavel Malátek.** Ale, čo bolo, bolo, terazky už je jaro a na pořadí dne je **Velikonoční turnaj.**



Účastníci Velikonočního turnaje. Foto KN.

30. března, doslova na Bílou sobotu se odpoledne těch nadšenců sešlo více než dvacet, někteří sice na poslední chvíli a někteří dokonce už po provedeném rozpisu. Ti už museli tentokrát jen fandit. Snad poprvé se sešlo i více diváků.

Hrálo se ve čtyřech skupinách, na čtyřech stolech, každý s každým a pak následoval nelítostný vyřazovací „KO“ systém, do kterého postoupilo **8 nejlepších a to pánové Václavek, Džujík, Divila, Kölbl, A. Brada, Kima, M. Ištók a Adamec,** které můžeme vidět i v obrazové příloze KN. Ti všichni byli odměněni cenami od sponzorů.

A pak už se to řezalo na dva vítězné dlouhé sety o místa na stupních vítězů. Nejlepším byl nakonec olomoucký Václavek, který ovšem po přeslici pochází z Kokor a je u nás jako doma. Ve finále zdolal Martina Ištóka 2:0. Třetí místo vybojoval tentokrát minulý vítěz, domácí borec Jarek Divila, když porazil A. Kimu 2:0.



Vítěz turnaje Václavek. Foto KN.

Už některá jména finalistů ukazují na zajímavost. Na základě upoutávky na plakátě se do turnaje přihlásilo i 5 Rómů, kteří prokázali velmi dobrou výkonnost a zároveň i slušné vystupování a odvezli si dvě pěkné ceny.

Zatím se nedaří získat pro turnaj více žen, ale i tentokrát se jedna statečná objevila. Snad se to časem zlepší. Stolní tenis je

i pro ženy výborným, třeba jen rekreačním sportem. Také stále chybí mládež. Nábor na samostatný turnaj žákovských kategorií byl v kokorské škole neúspěšný. Počítače jsou zatím silnější než zdravý pohyb a sport.

K dobré pohodě přispělo i občerstvení. Tradiční „superkabanos“ z udirny K. Blumy st. (využený brodecký kabanos zmizel do posledního kousku), sladkosti od obecního úřadu, točené i nealko pro udržení pitného režimu a podpora diváků včetně rodinných příslušníků, jako povolený doping. Když se přidala i podpora sponzorů, Obecního úřadu, družstva, pivovaru Zubr a dalších, bylo to jasné – turnaj byl úspěšný. Děk zaslouží i obětaví pořadatelé za Sokola Kokory, zejména celá rodina Gogelova, R. Veselský, K. Bluma a další.

Není tedy divu, že se po turnaji zvýšilo i využití nového stolu v horním vestibulu sokolovny, zejména z iniciativy F. Koutného. A z toho máme jen radost a těšíme se už na další turnaj ve stolním tenisu i pravidelná utkání zájemců během roku.

KŠ

MYSLIVCI SE PRÁCE NEBOJÍ

Myslivci z Mysliveckého sdružení Hradisko Kokory slíbili, že kromě čištění lesů od nepořádku, vysekávání plevelů, sázení stromků, vyrobí také lavičky. Ty jsou vyrobeny ze železného profilu a silných desek, které jsou natřeny zelenou barvou v několika vrstvách. Lavičky jsme umístili na hráz zadního rybníka na dvou místech a řádně zabetonovali. Jsou určeny pro všechny děti a lidi, kteří chodí na procházky a kteří si doposud nemohli na těchto procházkách nikde sednout a odpočinout si. Po napuštění vodou zadního rybníka v měsíci březnu, přiletly, kromě divokých kačen, lysek černých, poláka chocholačka, volavky popelavé i dvě krásné labutě, které tu denně můžeme vidět. Stojí to za to, vypnout počítače a televize, a jít se alespoň v neděli projít do přírody. Už jsme dokonce viděli mnoho maminek i s kočárky a dětmi, jak sedí na lavičkách a kochají se přírodou. A to je dobře! Možná by stálo za to nám napsat, jak jsou lidé spokojeni a co by myslivci mohli pro občany ještě něco dalšího udělat. Snad už po té dlouhé zimě bude vše krásně kvést a vy se můžete kochat krásnou přírodou s možností přikrmování labutí. Chceme upozornit, a tímto i požádat lidi se psy, aby je v přírodě volně nepouštěli, protože všude v okolí je lesní zvěř a už se letos stalo, že psi majitelů způsobili poranění několika mladých kusů srnčího, která většinou v bolestech trpěla a následně i uhynula! Majitelé psů si často mylně říkají, že se nic nestane. Toulavé, ale ani volně pobíhající psy, nelze tolerovat. Ze zákona nesmí majitelé psů pouštět volně všude v přírodě, v tzv. v honitbě, své psy, a pokud s nimi jdou na procházku, tak je musí mít na vodítku! Srny se většinou chystají ke „kladění“ mláďat. To se děje na přelomu května a června. Myslivci také dohlíží, má-li zvěř potřebný klid. Pokud se někdo chová hlučně a nevhodně, upozorňují ho. Myslivci již každý den prochází různé lokality a kontrolují dodržování zákonů o pohybu psů. Již nyní, i při procházkách je možné najít i malého zajíčka a koncem května již zmíněná malá srnčata. Určitě při spatření nejsou tato mláďata opuštěná a byla by velká škoda se jich dotknout, protože by o ně samice pro lidský pach přestala mít zájem a opustila by je. Za nedlouho bude možné také spatřit bažanty – slepice, které vyvedou své mladé bažanty.

Pokud někdo spatří poraněnou zvěř, nebo volně pobíhající psy, nebo někomu uteče pes a poraní tuto zvěř (je lépe přiznat chybu, než aby se zvěř trápila), prosíme o nahlášení této události ihned hospodáři Mysliveckého sdružení Hradisko Kokory panu Antoninovi Bradovi! V příštích článcích budeme psát o výstavě trofejí v sokolovně a na hřišti, výsadbě stromků,

vysekávání plevelů a dalších aktivitách myslivců, kteří toto vše dělají pro obec a občany nejen Kokor.

Na fotce je vidět myslivce - brigádnické trio. Zleva: výroba laviček Martin Pavlík, usazovači laviček do země a betonáři Jiří Pavlíček, zvaný „Pampalín“ a nově zvolený mladý místopředseda Aleš Šromota. Všichni myslivci prosí občany, aby nové lavičky chránili, protože chceme, aby sloužily všem.

MP



Úspěšná iniciativa. Foto KN.

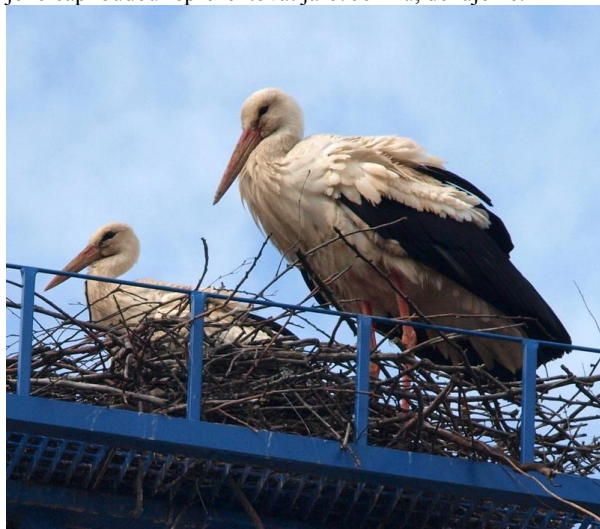
ČÁPI UŽ JSOU TADY. I V BRODKU U PŘEROVA.

Také letos přiletěli čápi do Brodku u Přerova do bývalého Mostního obvodu, kde v loňském roce jim zaměstnanci postavili místo komína nové hnízdo ve výšce 20 metrů, protože bývalý komín musel ustoupit demolici. Nemohli si zvyknout, stále totiž pokračovaly pozemní práce, které rušily jejich klid.

Letos přiletěl první čáp na toto hnízdiště 8. dubna a na druhý den přiletěla samice. Od té doby jsou vidět jen spolu. Nejvíce létají okolo Brodku, protože na rybnících, jak v Brodku, tak v Majetíně a v Krčmaní mají dostatek potravy. Občas jsou k vidění na polích směrem k Dubu. V odpoledních hodinách je najdeme na hnízdě, které stále opravují.

Jan Teimer, Brodek u Přerova.

Poznámka redakce: Čtenáři minulého čísla KN ocenili fotografii vrabčáka uprostřed zimy od téhož autora. Nyní nám jeho čápi budou reprezentovat jaro. Jeníku, děkujeme.



Přiletí věrný pár i na kokorské rybníky? Foto Jan Teimer.

STARÉ FOTOGRAFIE

Nemohou samozřejmě chybět ani v dubnovém čísle našich Kokorských novin. Podařilo se nám zařadit ještě další zajímavé snímky, doplňující téma primice P. Františka Hučina a pohřeb jeho otce Cyrila (či snad pravděpodobněji maminky MUDr. Josefa Hučina) z čísla popisného 121 za pivovarem.

Na fotografii vychází z vyzdobeného domu páter František v krásném ornátu. Vzadu je schován jeho otec Cyril Hučín, snad někdo pozná i některou z velkých družiček. Vpředu vidíme obličej kostelníka a hrobníka pana Karla Nakládala, dále pak poznali pamětníci mohutnou postavu kokorského faráře P. Ignáce Korhoně a mladičkou tvář kaplana P. Petrů. Slavnostní průvod se řadí a směřuje pod pivovar a na hlavní silnici, kde jsme ho zachytili už v minulém čísle a posléze kolem fary vzhůru ke kostelu. Foto je z rodinného archivu.



Druhá fotografie z čísla 121 je z pohřbu. Dům už je po první rekonstrukci a je postaven z pálených cihel s většími modernějšími okny. Vedle je část domu paní Hedviky Trefilové, jejíž fotografii se nám rovněž podařilo zajistit a to díky úsilí B. Košťálové Sehnalové, která chtěla mít na někdejší dobrou sousedku, „tetinu Trefilku“, nějakou památku. Podle počtu starších žen (nepoznal jsem žádnou z nich) se dá usuzovat, že je to pohřeb hospodyně, paní Marie Hučínové a to až po válce. Kokorským farářem je v tu dobu, pro naši generaci nezapomenutelný, konzistorní rada Páter Vladimír Gibala, za ním P. František Hučín. Foto hledejte v obrazové příloze KN.



Dvě dobré duše ze zápivováří. Vpravo tetina Trefilka, vlevo A. Hučínová. Foto archiv paní J. Kubáčkové roz. Hučínové.

LIDOVÉ MISIE V KOKORÁCH

Pojem „misie“ v nás většinou vyvolá představu dalekých exotických krajů, domorodců barevné pleti, bílých misionářů, kteří jim hlásají křesťanství jako dosud nepoznané, nové náboženství. Tak to bývalo po celá staletí a dodnes na některých místech naší planety taková představa ještě odpovídá realitě. Slovo misie je odvozeno od latinského slova missio, což znamená poslání. Misionáři jsou tedy lidé, kteří byli poslání, aby hlásali křesťanskou víru. V první řadě těm, kdo ji ještě nepoznali. Druhotně pak těm, kdo ji už přijali, aby se v ní upevnili. A tak jsme se dostali až k pojmu „lidové misie“. Tento název se v našich zeměpisných šířkách vžil v minulém století. Označovala se jím delší (většinou týdenní) návštěva kněží-misionářů (z nějakého misijního řádu či společnosti), v dávno založených a fungujících farnostech. Tyto tzv. lidové misie měly a mají za cíl prohloubit víru praktikujících křesťanů, a jsou současně nabídkou pro lidi, kteří Boha teprve hledají.

Na památku lidových misí se vždycky vztýčuje poblíž farního kostela dřevěný misijní kříž. Na něm bývá připevněna tabulka s letopočtem, kdy se lidové misie ve farnosti konaly. Misie se opakovaly po více než deseti letech. Při opakování misí se na kříž připevní pouze další tabulka s novým letopočtem. (Viděla jsem pečlivě udržované staré dřevěné misijní kříže na Jižní Moravě s mnoha takovými tabulkami.) U nás v Kokorách se naposledy konaly lidové misie v r. 1938 a dřevěný misijní kříž byl zasazen v zemi na severní straně u zdi kostela mezi slepým oknem od kůru a prvním proskleným oknem kostelní lodi. Válečný čas i období rudé totality misím nepřály. Kříž postupně chátral, až pokrytý mechem zcela ztrouchnivěl a byl někdy na počátku 70. let 20. století odstraněn.

Po dlouhých 75 letech přišli do Kokor opět lidoví misionáři, tentokrát z Misijní společnosti sv. Vincence de Paul se sídlem v Lošticích, rodem Slováci - P. Pavol Kavec CM a P. Ľubomír Konfederák CM. Úmysl realizovat lidové misie ve farnostech Kokory, Penčice a Majetín, nám náš pan farář P. Wojciech Zapiór sdělil už před rokem. Oba misionáře jsme znali z krátkých návštěv během předchozích dvou let. Na misie jsme se ve zmíněných třech farnostech připravovali modlitbou. Protože se jednalo o akci otevřenou všem lidem, nejen věřícím, dostaly jednotlivé domácnosti v okruhu těchto farností do poštovních schránek tři týdny předem pozvánku od kokorského faráře s programem lidových misí.

Lidové misie začaly v sobotu 16.3.2013 mší svatou, kterou sloužili misionáři s naším farářem P. Wojciechem. Před ní jim P. Wojciech předal symbolické klíče od farnosti a od tohoto okamžiku se oba misionáři chopili misijní iniciativy. Každý den sloužili mše svaté, při nichž měli misijní promluvy, vedli pobožnosti, zpovídali, byli k dispozici k obyčejnému rozhovoru, navštěvovali po domech ty, kteří o jejich návštěvu projevili zájem, udíleli svátosti nemocným. S návštěvou v domácnostech a u nemocných jim přijela vypomoci řeholní sestra Pavla z Kongregace Milosrdných sester sv. Vincence de Paul v Kroměříži. Misionáři navštívili také ZŠ v Kokorách, kde se setkali se žáky 8. a 9. tříd. Kromě toho měli misionáři na faře v Kokorách přednášku pro manželské páry a dále přednášky zaměřené na poslání muže a ženy v dnešním světě a to zvlášť pro muže a zvlášť pro ženy. V sobotu se ze všech tří farností sjely děti do Majetína, kde bylo v tělocvičně ZŠ misijní dopoledne pro děti a mládež. Pod vedením sestry Miriam tam mladí lidé z Frýdku Místku zahráli divadlo o příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu. Následně pomáhali tyto mladí oběma misionářům zorganizovat soutěž, ve které formou několikaetapové hry plnily děti různé

úkoly na téma: Cyrilometodějská mise u nás před 1150 lety. Dětské dopoledne skončilo občerstvením pro všechny zúčastněné. Misionáři byli po celý týden ubytováni na kokorské faře, odkud vyjžděli do Penčic, Majetína a jedenkrát i Suchonic a Lazník. Po celou tu dobu se o jejich stravování starala paní Blažena Hučínová.

Lidové misie v Kokorách vyvrcholily slavnostní mší svatou o Květné neděli 24. 3. 2013, kterou opět sloužili všichni tři kněží. Zazněly při ní zpívané pašije (z latinského passio – utrpení) „O utrpení Pána našeho Ježíše Krista“ v provedení kokorského chrámového sboru. Po mši svaté byl před kostelem misionáři slavnostně posvěcen nový dřevěný misijní kříž, který vyrobil Luboš Havlík z Lukové. Lidové misie v Kokorách byly po tak dlouhé odmlce vskutku nevšední událostí. Mnozí lidé si udělali čas, aby se zúčastnili mši svatých, misijních promluv, přednášek, přijali po mnoha letech svátosti. Na hodnocení této historické události je ještě brzy, protože misie se vždycky pozná až po čase – podle ovoce, které přinese. Ale už dnes můžeme říct: „Bohu díky za to, že tady byly!“ JR



Nový misijní kříž na hřbitově. Foto Ing. Růžena Jurečková..

O velikonoční neděli 31. 3. 2013 se konaly v kokorském kostele slavnostní bohoslužby na památku a k oslavě vzkříšení Ježíše Krista. Jako každoročně při mši svaté zazněly krásné zpěvy v podání místního chrámového sboru. Novinkou bylo 15 minutové vystoupení dechového kvarteta po mši svaté ve složení: Dominik Jurečka (trubka), Lukáš Hasa (pozoun), Kryštof Hasa (pozoun) - všichni tři z Kokor a Vladimír Sekera (trubka) z Přerova. Zazněly sváteční věžní intrády a fanfáry různých autorů z 18. století. Potěšitelné na tom byla skutečnost, že po mnoha letech vystupování různých cizích souborů byly tentokrát muzikanti převážně domácí provenience. JR

Poznámka redakce: Tradiční stráž u Božího hrobu letos drželi kokorští hasiči ve složení: Štefan Slivka, Bohumil Čechák, Lukáš Bluma, Ondřej Urbánek, Tomáš Horák, Josef Mrtvý. Strážcům dlouholeté tradice děkujeme.

SCHÁZEJÍ SE I UČITELÉ Z KOKORSKÉ ŠKOLY.

Někdejšímu řediteli kokorské školy Aloisu Válkovi se podařilo už v padesátých letech minulého století vytvořit na škole výborný pedagogický kolektiv s velmi dobrými vzdělávacími a výchovnými výsledky.

Tato tradice se pak přenášela i do dalších let také do mladší pedagogické generace., která na svou práci ráda vzpomíná i v důchodovém věku právě „na místě činu“, u nás v Kokorách.

Jistě poznáte alespoň některé z učitelek, které učily vás, nebo vaše děti nebo dokonce vnoučata. Salonek v Kokoráčku je pro taková setkání jako stvořený. Foto Alena Mederová



HÁZENÁ ZAHÁJILA

Jaro je také ve znamení sportu. A začínají se ujímat vlády sporty provozované na venkovních hřištích. V Kokorách je to hřiště u sokolovny a na „staráku“ pod Bramborem..

Nejdelší tradici mají házenkáři české, nyní národní házené. Na hřiště soupeřů do Rokytnice ve II. lize ve skupině B zavítali muži Sokola Kokory A. První jarní kolo přineslo 14. 4. 2013 poměrně málo branek na obou stranách a nerozhodný výsledek 10: 10. První z tolik potřebných bodů. Branky za Kokory vstřelili: Džujík 5, Habáň 3 a Zlámal J. 2.

Sezónu na domácím hřišti otevřelo družstvo B v oblastním přeboru. Také Běčko remizovalo a to s Dluhonicemi 12 : 12. Branky za domácí vstřelili Zlámal V. 7, Drmola P. 2, Uvíra P. 2, Habáň 1.

A jak to bude dál? 21. 4. jsou obě družstva doma. Ačko hostí v rámci II. ligy Pustějov a Běčko hraje s Rokytnicí. 27. a 28. dubna, zajíždí 1. družstvo k dvojzápasu s brněnskými celky do Brna. Budeme našim držet palce po celé jarní kolo a věřit v dobrý konečný výsledek.

Zahájila také malá kopaná a na výsledky a vlastně už i na hodnocení sezóny si počkáme do červnového čísla našich novin.

V sokolském sportu žáků se tradičně chystáme na květnovou lehkou atletiku do Přerova. V dubnu obsadil Ondra Marek na sokolských závodech ve šplhu ve své kategorii 3. místo a v plavání na 25 m druhé místo. Gratulujeme.

Tak krásné jaro a pomalu se připravujeme na ještě krásnější léto. Všem našim čtenářům to přeje REDAKCE KN.

POZOR ! Na úřední desce u obchodu čtete o zajímavé exekuci na objekty a pozemky.

KOKORSKÉ NOVINY - občasník

Vydavatel: Obec Kokory, Kokory 57

IČO : CZ 00301388

Registrovány u MK ČR pod číslem E 12660

Šéfredaktor: Ing. Alois Košťálek, Kokory 118

Redakční rada: Ing. Dominik Jurečka, Drahomíra

Lörinczová, Ing. Ondřej Ryšán, Hana Zittová